

kan der med Føie gjøres den Indvending, at Domstolene paa den Maade ville komme til at skjønne over, hvorvidt Dvirghedens Advarsel har været begrundet, endmindre, at Domstolene ville kunne komme til at underkjende et Dvirghedsdecret. Ligesom det overhovedet ikke er Meningen, at der af Dvirgheden skulde afgives noget egentligt Decret eller Paalæg til de Paagjældende om at stilles ad, i hvis Overtrædelse det Strafbare i og for sig skulde ansees at ligge, hvorimod Dvirghedens Tilfjendegivelse, som anført, rettest formenes at burde opfattes som en Advarsel, saaledes er det fornbsat, at Dvirgheden selv maatte have at afgjøre, hvorvidt der for den er Anledning til at give en saadan Advarsel, uden at Domstolene skulle gaae ind paa en Undersøgelse desangaaende eller angaaende Bestaffenheden af de Paagjældendes Samliv, forinden Advarselen blev given. Domstolene ville kun have at undersøge, først om den nødvendige Paamintelse fra Dvirghedens Side har fundet Sted, og dernæst om de Paagjældende efter og trods samme have ført et forargeligt Samliv. Straffen herfor har man i Almindelighed fastsat til Fængsel, hvorved der er aadnet Afgang til en noget mildere Straf end efter den nugjældende Regel, forsaavidt som ogsaa simpelt Fængsel vil kunne anvendes efter § 175, ligesom Forbedringshuusstraf herved ganske er ubeløst. — I Forbindelse hermed turde der være Anledning til at bemærke, at det har været under Overveielse, hvorvidt der i Straffeloven bør optages nogen til D. L. § 6—13—8 og 9, jfr. den norske Straffelovs Kap 18 § 25, svarende Bestemmelse for den, der besvangrer 3 eller flere forskjellige Fruentimmer uden at ægte noget af dem, saavel som for det Fruentimmer, der saaledes lader sig besvangre af 3 eller flere forskellige Mandspersoner. For at optage en saadan Bestemmelse kan der nu vel anføres, at Usædeligheden under de givne Forudsætninger fremtræder paa en saa aabenbar Maade, og i og for sig er af en saa grov Natur, at der maaskee nok kunde være nogen Føie til at belægge den med Straf, ligesom Saadant ogsaa vilde være stemmende med de hos os gjennem Arhundreder og endnu den Dag idag gjældende Regler, jfr. foruden D. L. 6—13—8

og 9, Fd. 19 Marts 1751 og Fd. 24 Januar 1838 § 12, hvortil kommer den Betragtning, at den omhandlede Usædelighed ofte kan paavælte Andre (Kommunerne) en stor Byrde. Paa den anden Side kan hertil erindres, dels at den ulovlige Tilfredsstillelse af Kjæmsdriften har mange Grader; og at Gang til Løssagtighed kan vise sig ligesaa meget og maaskee mere i andre Forhold end i de saaledes fremhævede, dels at en Bestemmelse, som den antydede, i og for sig vilde fremtræde som noget synderlig, forsaavidt der ikke i Almindelighed i Lovens sættes Straf for Leiermaal, hvortil det omhandlede Tilfælde kunde ansees at staae i Forhold som qualificeret, og derhos navnlig i sin Anvendelse vilde medføre en stor Vilkaarlighed, dels endelig at Tilfældigheden vilde faae en fra den subjective Straffskylds Standpunkt kun lidet begrundet Indflydelse paa Forholdets Strafbarhed, idet Betingelsen derfor skulde være, at Besvangrelser havde fundet Sted. Disse Grunde have forekommet Kommissionen overveieende at tale for ikke at optage nogen Bestemmelse i den omhandlede Retning.

Derimod har man troet, at der i Straffeloven ikke burde sættes en Bestemmelse svarende til D. L. § 6—13—26 til 28, jfr. den norske Straffelovs Kap. 21 § 20, angaaende det Fruentimmer, der faldelig udgiver Nogen for Barnefader eller sig selv for Barnemoder, saavel som angaaende den Mandsperson, der faldelig paatager sig at være Barnefader. Et saadant Forhold, hvorved en Forrykkelse af Barnets Familieforhold let kan foranlediges, synes vel at egne sig til at forbydes under Strafsansvar, men da det dog kan tænkes, at de Paagjældende, uden nogen uredelig Hensigt, have handlet af meget undskyldelige, maaskee endog fra en vis Side betragtet agtværdige, Bevæggrunde, og at det faldte Dpgivende heller ikke i Virkeligheden har medført eller givet Grund til at frygte for nogen Ulempe for Barnet eller Andre, har man troet ved Siden af Fængsel at burde opstille Bøder som Straffalternativ, see Udkastes § 176. Forrigt har man ikke været blind for, at det omhandlede Forhold i og for sig just ikke kan betegnes som en Løssagtighedsforseelse, men da det dog som oftest vil staae i Forbindelse med og være for-